tapsid paganaid. Wiimaks palusid rahu-tegemist ja tulid hulgal ristimisele. Lubasid ka kowaste ja kowaste rahu pidada. Sakslaesed uskusid neid. Kõik sõamehed ja ka suur hulk kaupmehed läksid jälle koiu Saksa-maale. Õpetajad ja üks ainus kauba-laew jäiwad tagasi.

Aga ni pea kui nendel enam hirmu ei olnud, wandusid nemad risti-usku jälle ära. Seda tegid nenda, et sauna läksid ja wande sõnadega ennast wiheldasid, siis läksid Wäina jõke, kus nemad teine teist weega kastasid, arwates, et nüüd ristimine olle neist ärapestud, ja et jõe wesi nende ristimist laewadega ühes merese ja Saksa-maale pidi aiama. Ni rumalad nemad siis alles olid. Teine rumaluse tunistus on se, kust selgeste woib äratunda, et nemad risti-usust palju aru weel ei olnud saanud. Üks selts, kes praegu ema arwates, ristimist oli ärapesnud, leidis ühe Saksa kepi, kellel inimese pea weri nup oli. Nemad arwasid seda „Saksa Jumalaks" ja kartsid, et Sakslaesed olle teda nende Maale tagasi jätnud, et tema neile wee-uputust ja katku peaks saatma. Rahwas sai koku kutsutatud nõupidamiseks, mis pidi tegema. Suure prassimise ja joodu al sai nõuks woetud selle teotaja ja kurjategija ka Saksa-maale tagasi saata. Selle tarwis said puu tükid lodja moodi koku seutud ja se nimetatud kep tema peäle kinnitatud ja Wäina jõke uiuma pandud, lootes, et tema nenda Saksa-maale läheks.

Suures hädas olid nüüd Sakslaesed, sest igal

